

какъ горѣщо и безъ предѣлно ѣж обичамъ.

— Името ѣ — Името?

— Името ѣ е — Надежда Петровна Арташева, отговорилъ съ твърдъ и рѣшителенъ гласъ Налитаевъ.

Настанало отъ ново дълбоко мълчание.

— И Ви сте увѣрени че любовъ-та ми напълно може да Ви възнагради за всичкото Ви изгубено въ този денъ? Попитала Надежда Петровна, макаръ съ тихъ; но такожде рѣшителенъ гласъ.

— Да, шовече отъ Колкото напълно.

— Въ такъвъ случай — азъ съмъ Ваша

— Да живѣе правдата! Извикалъ съ въстрогъ Налитаевъ, като цѣлувалъ ржцетъ на Надежда Петрова.

VII.

Ловидба

Като излѣзълъ Налитаевъ отъ Надежда Петрова, седналъ въ появилшата са първа бричка и тръгналъ обратно за градъ. Въ същото врѣме, когато пристигналъ при Иверскитъ врата и взелъ да плати на каруцарина, отъ подиря му ся чулъ познатия на лиля му гласъ.

— Ето го бѣдния! Слава Богу, най сетнѣ го намѣрихми! О, Боже къкъвъ е този дивъ поглѣдъ у него! Нещастния — Той е побърканъ. Василе! Гълъбче! Ще познаешъ ли лѣля си? . . .

Това била лиля му дѣствително, която била взела съ себе си двама полицейски за да тръси свои людъ унукъ стъ самата сутрина